

Odstoupí, aby se pokochaly svou prací, a pak šaty znovu přešpendlí a spěšně upraví švy.

Upíří kníže si jejich sípavého smíchu nevšimá. Vstříčí do místnosti dlouhou šedivou bradu a vykročí vpřed, aby mi na hlavu nasadil obrovský černý klobouk s peřím. Když se zadívám na svůj odraz v úzkém zrcadle vedle skříně, všimnu si, že to vůbec není klobouk – je to koruna.

Upíří kníže ji mírně posune doleva a maličko dopředu, takže mi částečně sklouzne do očí.

„Hm, chceme, aby z tebe byla dokonalá královna,“ řekne a zamrká na mě svýma bledýma mléčnými očima.

Při tom slově se ušklíbnu – pořád totéž, *královna*. Posunu si korunu z očí výš na hlavu, *ale připadám si spíš jako podvodnice*. A taky tak vypadám.

Zeldaborn s Helgamin se přestanou smát a prohlížejí si korunu. „Kdyby se ti vraní peří nelíbilo,“ řekne Zeldaborn a zvědavě se na mě zadívá, „tak jsem dnes ráno na ulici viděla havrana, čerstvě mrtvého. Skvěle by se hodil ke tvé bledé pleti.“

Poškrábu se pod korunou, tam, kde mě peří tahá za vlasy. „A musím ji vůbec nosit?“

Upíří kníže zalapá po dechu a pak si přitiskne ruku k ústům, jako bych ho tím nějak urazila.

„Jack korunu nenosí,“ podotknu.

Helgamin a Zeldaborn si vymění rychlé pohledy, jejich smích je ten tam a vystouplé bradavice se jim zalasknou v měsíčním svitu pronikajícím oknem.

Upíří kníže přede mnou přechází se založenýma rukama a já vnímám ostrou linii jeho černých vlasů. „Koruny jsou dnes mezi královnami v módě.“

„Jak můžete vědět, co je nejnovější móda?“ zeptám se. Roste ve mně nepříjemný hnílobný pocit a svědí mě na zátylku, jako by se stěny kolem mě smršťovaly, blížily se a měly mě co nevidět rozmačkat na hromádku šifonu a vraního peří. „Vždyť nikdo z vás nikdy neopustil Halloween,“ pokračuju a hlas mi zní najednou silněji a pevněji. Jenže místnost se pořád zmenšuje a švy na hrudi se mi napínají, až mám pocit, že už se nenadechnu. „Ani jste nikdy nepotkali opravdovou královnu.“

Já ano... ale o svém setkání s Ruby Valentinovou jim vyprávět nehodlám, protože nemám zájem nosit vysoké třešňově rudé podpatky a široké třpytivé šaty, které při chůzi zametají všechno kolem jako koště. Takové šaty by jen nabíraly brouky a pavouky a jejich dolní lem by se pro ně stal vítaným hnízdem. „Nic z toho nepotřebuju,“ řeknu místo toho. Hlava se mi roztočí a vyschne mi v hrdle, jako bych polykala lžíce plné prachu.